

При враженні нападаючого внаслідок застосування вогнепальної зброї посадова особа повинна негайно викликати карету швидкої медичної допомоги для пораненого, вжити заходів до забезпечення охорони місця події, сповістити органи прокуратури та Національної поліції про застосування зброї [4].

Недотримання цих умов, має наслідком визнання застосування зброї неправомірним і тягне за собою кримінальну відповідальність.

Отже, підстави та питання про відповідальність працівника поліції за застосування вогнепальної зброї вирішується виходячи, насамперед, з дотримання законодавчих вимог про підстави та межі її застосування, і насамперед з положень Закону України «Про Національну поліцію»

– у випадку застосування зброї за відсутності підстав передбачених ст. 46 Закон України «Про Національну поліцію» відповідальність настає на загальних підставах за злочин, відповідальність за вчинення якого передбачена у ст. 365 Кримінального кодексу України «Зловживання владою або службовим становищем»; [3]

– при застосуванні вогнепальної зброї з дотримання цих вимог, але з певними порушеннями, чи якщо в результаті заподіяна шкода, яка явно не відповідає небезпечності посягання яке припиняється чи обставинці затримання, працівник міліції підлягає кримінальній відповідальності за статтями 118 або 124 КК [3].

Список використаних джерел:

1. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>

2. Закон України «Про Національну поліцію» прийнятий ВРУ від 02.07.2015 року зі змінами від 01.01.2017 // Електронний документ. Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/580-19>

3. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 р. № 2341-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/>

4. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про порядок застосування вогнепальної зброї» від 12 жовтня 1992 року № 575 // Електронний документ. Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/575-92-%D0%BF>

5. Рішення Конституційного суду України у справі за конституційними поданнями Служби безпеки України, Державного комітету нафтової, газової та нафтопереробної промисловості України, Міністерства фінансів України щодо офіційного тлумачення положень пункту 6 статті 12 Закону України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей», частин четвертої і п'ятої статті 22 Закону України «Про міліцію» та частини шостої статті 22 Закону України «Про пожежну безпеку» (справа про офіційне тлумачення терміна «член сім'ї») від 3 червня 1999 року // Електронний документ. Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v005p710-99>

Біліченко В.В.

*підполковник поліції, старший викладач,
Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ*

ДІЯЛЬНІСТЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В УМОВАХ ПРОВЕДЕННЯ АНТИТЕРОРИСТИЧНОЇ ОПЕРАЦІЇ

Україна є суверенна і незалежна, демократична, соціальна, правова держава (ст. 1). Суверенітет України поширюється на всю її територію. Україна є унітарною державою. Територія України в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою (ст. 2) [1].

Цілісність і недоторканість держави є принципом міжнародного публічного права, згідно з яким територія держави є недоторканою від посягань з боку інших держав шляхом застосування військової сили або загрози сили.

Ще декілька років тому наша країна навіть і не уявляла собі, що може бути учасником бойових дій. На сьогоднішній день звук гармат та вибухів є реальністю, що бентежить та лякає нашу державу та суспільство в цілому. Діяльність органів Національної поліції при таких умовах є вдвічі більш ускладненою та небезпечною, тому потребує більш детальної уваги.

На сьогодні працівники поліції безпосередньо приймають участь в проведенні антитерористичної операції. Вони захищають наших громадян від злочинних посягань, які виникли та існують в умовах проведення на території України антитерористичної операції.

Антитерористична операція – це комплекс скоординованих спеціальних заходів, спрямованих на попередження, запобігання та припинення терористичної діяльності, звільнення заручників, забезпечення безпеки населення, знешкодження терористів, мінімізацію наслідків терористичної діяльності.

Терористичний акт – злочинне діяння у формі застосування зброї, вчинення вибуху, підпалу чи інших дій, відповідальність за які передбачена статтею 258 Кримінального кодексу України [2].

Відповідно до Закону України «Про боротьбу з тероризмом» одним із суб'єктів у боротьбі з тероризмом є Національна поліція України.

Відповідно до даного закону Міністерство внутрішніх справ України спільно з Національною поліцією організовує боротьбу з тероризмом шляхом запобігання, виявлення та припинення злочинів, вчинених з терористичною метою, розслідування яких віднесене законодавством України до компетенції Національної поліції; надає Антитерористичному центру при Службі безпеки України необхідні сили і засоби; забезпечує їх ефективне використання під час проведення антитерористичних операцій.

З положень статті даного закону видно, що у функції Національної поліції, крім основних, також входить надання Антитерористичному центру при Службі безпеки України необхідних сил та засобів, а також ефективне їх використання під час проведення антитерористичної операції.

Надання необхідних сил та засобів виражається у залученні особового складу органів Національної поліції до патрулювання, виставлення чергувань на блокпостах та інших об'єктах, що мають особливе стратегічне значення.

Блокпост – військовий (воєнізований) наряд, як правило, у складі посиленого взводу, який призначений для: 1) несення служби на розгалуженнях важливих доріг, в'їздах (виїздах) до міст і населених пунктів або інших стратегічно важливих об'єктів (залізничних станцій, аеропортів, мостів, водосховищ, електростанцій тощо); блокування дороги й припинення або обмеження руху відповідно до визначеного порядку; 2) здійснення в зоні відповідальності контролю за рухом транспорту та людей, перевірки й огляду їх майна, а головне – зовнішньої ізоляції району дій незаконних збройних формувань, своєчасного визначення їх місцезнаходження; 3) виявлення вільного пересування екстремістів (терористів), осіб, оголошених у розшук, шляхів можливого виходу бойовиків з районів їх зосередження, подальшої ізоляції й позбавленні доступу до джерел постачання; 4) запобігання контрабандному перевезенню та заборони притоку поповнення, постачання боєприпасів, зброї, вибухових речовин і недопущення прориву військового чи несанкціонованого гуманітарного конвою противника через блокпост; 5) звітування про всю діяльність за командою [3, с. 35].

Під час несення служби на блокпостах поліція взаємодіє з Національною гвардією України. В даному випадку Національна гвардія виступає як тил для поліції,

яка в свою чергу займається тим, що проводить зупинку транспортних засобів та подальший огляд документів, а також самого транспортного засобу з метою виявлення порушників, осіб, які оголошені в розшук як Україною так і іншими державами. Також головною метою перевірки транспортних засобів є попередження, виявлення та припинення незаконного вивозу з території проведення антитерористичної операції зброї, вибухівок та інших предметів, що вилучені законом з вільного обігу, а також тих предметів, які при їх можливому використанні можуть створити загрозу населенню.

Завдяки роботі поліції на блокпостах затримується багато осіб, які намагаються перевезти зброю та бойові припаси на мирну територію України з метою їх подальшого збуту.

Отже, враховуючи все вищевикладене можна зробити висновок, що діяльність Національної поліції України в умовах проведення антитерористичної операції має велике значення насамперед для забезпечення правопорядку на всій території нашої держави та підтримки нормального функціонування органів державної влади.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України від 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – ст. 141 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
2. Закон України «Про боротьбу з тероризмом» від 20 березня 2003 року № 638-IV зі змінами від 12 травня 2015 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/638-15/ed20030320>
3. Методичні рекомендації щодо дій під час несення служби на блокпостах в умовах наступу і оборони, затримання озброєних злочинців. – Київ: НАВС, 2014. – 101 с.

Владімірова Н.П.

викладач,

*Харківський національний економічний університет
імені Семена Кузнеця*

ОКРЕСЛЕННЯ РІВНЯ ФІНАНСОВОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ

Одним із найважливіших елементів економічної безпеки країни є фінансова безпека (ФБ), так як характерною рисою сучасного розвитку нашої держави є стрімке зростання фінансового сектору економіки та його впливу на різні сторони суспільного життя. Кризові явища, що останнім часом відбуваються на фінансових ринках, безпосередньо позначаються на соціально-політичній ситуації країн.

Окремі питання забезпечення ФБ тієї чи іншої підсистеми визначені в роботах В. Мунтіяна [1], В.С. Пономаренка [2], О. Білоусова, В. Гаркавенко, А. Даниленко [3] та ін. В роботах цих авторів багато уваги приділяється складовим економічної безпеки та визначенню її рівня. Проте постійної уваги вимагають макроекономічних показників, що характеризують рівень ФБ держави, що й визначає актуальність обраної теми дослідження.

Метою дослідження є окреслення індикаторів, що характеризують рівень фінансової безпеки держави.

Для більш ґрунтовного окреслення основних макроекономічних показників, що характеризують рівень ФБ держави, на думку автора доцільно проаналізувати